

[Brusvang.]

ste ord i straffeloven har været vejret på guldvægt og også fremover skal vejes på guldvægt. Jeg har derfor også i bemærkningerne til det fremsatte lovforslag peget på, at der kan være tale om alternative formuleringer. Måske er den formulering, statsministeren brugte, bedre egnet til at sætte ind i straffeloven det pågældende sted, og jeg har i motiverne peget på andre muligheder. Jeg har også for at vise den fleksibilitet, som jeg mener er påkrævet i denne sag, peget på dette, at det ikke er givet, at man skal føje bestemmelsen ind i § 261. Det er den alvorlige paragraf, der handler om frihedsberøvelse. Jeg har peget på, at den sandsynligvis bør stå efter § 260 eller i selve § 260 som et nyt stykke, nemlig den paragraf, der bare handler om ulovlig tvang. Jeg har i forslaget skrevet, at sanktionen skulle være bøde, hæfte, og så er der endvidere nævnt fængsel som mulighed under særlig skærpende omstændigheder.

Jeg iler med at tilføje her, at det måske ville være en klog ting, hvis man går videre med dette forslag, hvad jeg da håber man gør, at man måske dæmpede netop dette med sanktionen ned, så der kun var tale om bøde eller hæfte. Formålet er jo netop ikke at kriminalisere de mennesker, der har foretaget nogle handlinger, som efter min mening er urigtige, er ulovlige, men det er konstateret med al den tydelighed, som vi kan skaffe for dagen, at disse mennesker „har parkeret sig forkert“. Når jeg nu netop har brugt udtrykket „parkeret sig forkert“, så kunne man jo tro, at jeg derefter ville sige, at så var løsningen blot at rette i politivedtægten eller i færdselsloven. Men se, det ville i denne sag efter mit skøn være en forkert udgang. Sagen er jo den, at det ikke er indholdet af politivedtægten eller færdselsloven, vi har drøftet. Det, vi har drøftet, var den tvivl, der var knyttet til fortolkningen af straffelovens § 260 om ulovlig tvang, og så ville det sandelig være at vende sagen helt på hovedet, om man nu for at tydeliggøre en straffelovsbestemmelse begyndte at rette i politivedtægten eller færdselsloven, for at man derigennem skulle fortolke tilbage og finde ud af, hvad der egentlig stod i straffeloven. Det kan ikke være rigtigt.

Der er også andre grunde til, at man skal være forsigtig med at bruge politivedtægten

og færdselsloven alene i denne sag. Hvis straffeloven bliver tydeliggjort, så skal politivedtægten selvfølgelig også tydeliggøres, men hvis man kun tydeliggjorde politivedtægten og færdselsloven, ville man let komme ind i andre tvivlssituationer. Det er nemlig nu engang sådan, at færdselsloven og politivedtægten har visse indbyggede problemer med hensyn til gyldighedsområdet, og det vil altså sige, at man bare rendte ind i større problemstillinger. Nej, det, vi skal have, er en straffelovsændring, hvorved den pågældende bestemmelses forståelse bliver aldeles klar for enhver, og med „for enhver“ mener jeg selvfølgelig også for en almindelig borger.

Jeg ved godt, at det har været hævdet fra regeringens side ved justitsministeren, at straffeloven er nu alligevel ikke en lov, som folk læser, og der er mange paragraffer i den, der er så indviklede, at dem kan de ikke forstå. Ja, det er rigtigt nok. Det gælder nogle paragraffer om bedrageri og returkommission osv., men det er jo ikke de bestemmelser, der har betydning for almindelige mennesker. De bestemmelser, der har betydning for almindelige mennesker, er netop en bestemmelse som den foreliggende, og derfor har de altså krav på, at netop den bestemmelse bliver udtrykt så klart som muligt.

Der har også i den debat, der har været ført, været peget på, om man ikke bare skulle klare det hele — det var fra hr. Ninn-Hansens side, de konservatives side — ved i stedet at lave et justitsministerielt cirkulære og så dér forklare, hvad der egentlig var regeringens holdning i denne sag og regeringens forståelse. Men jeg tror, man umiddelbart vil kunne indse, at når det er uacceptabelt at fortolke straffeloven igennem politivedtægt og færdselslov, så vil det altså være helt uacceptabelt, i hvert fald efter min juridiske vurdering, at man fortolker den gennem justitsministeriets cirkulærer. Det er ikke for at drille de konservative, som jo hører til mine gode venner, men jeg vil godt sige, at det jo var en praksis, som man brugte under enevælden, og som man havde denne smukke betegnelse for: „autoritativ fortolkning“, og det må jeg tage afstand fra.

Dernæst har det fra justitsministerens side været fremført, at der vel egentlig ikke